

Hurlivasi í Litluvík

Er útileikur á Ólavsøku vorðið kærkomið tiltrongt alternatív til kommersiellu fjant- og fjasólavsøkuna?

Eins og seinasta ár var á Ólavsøku aftur skipað fyri útileiki. Hesuferð tó i munandi minni mun enn í fjør, tá yvir 100 fólk lutóku, men tó smæddist leikurin »Hurlivasi í Litluvík«, sum bólkurin Leikapettið skipaði fyri, seg ikki burtur, sjálvt um hann nú aftaná Ólavsøkuna mest sum er burturgloymdur í gremjingunum um, at tað ikki eydnaðist t vinda nóg nóg av peningi burtur úr Ólavsøkugestum okkara.

Tað var onki minni enn ein lætti, at tað kundi bera til, at fara til eitt tiltak, og enná eitt gott tiltak, og tað ókeypis, tí hvørjum líkist tað, at ein ballón t.d. skal kosta 50 kr., og at tú fyri at sleppa inn í eitt holi at dansa føroyskan dans, skal gjalda ikki minni enn 80 kr. Hetta er undir allan kritikk, og hevur litið at gera við tiltikna føroyska gestablini.

Sjálvsagt er tað í lagi, at tiltøk eru, sum hava til endamáls at savna pening

til eitthvørt gott endamál, og vit vita eisini, at stórt arbeiði liggur aftanfyrri slik tiltøk, men máti skal verða við!

Tað er lítill sómi fyri tjóðarhátíð okkra, at sama eyðræning skal speglast aftur her, at yvirfiggja fjant og fjas, fyri ikki at siga skrambul, sum vit í hesum døgum eru vitni til, er farin og framvegis fer fram í landi okkara, tí hvør er tað, sum skal gjalda?

Tað eru ikki bert tey há-løntu, sum koma á Ólavsøku, men so sanniliga eisini tey lágløntu við sínum børnum. Eitt, sum í alt ov stóran mun hevur eyðkent tiltøkini á Ólavsøku er eyðræningin av teimum neyðars oyrunum, sum børnini hava fingið til at stuttleika sær við.

Við litla Ólavsøkuleikinum »Hurlivasi í Litluvík«, søðu vit einaferð enn, at tað ber til at hava tiltøk, sum eru til gagns og gleði fyri gestir og havnarborgarar, og sum

gevu tær okkurt at fara til hús aftur við – at gleðast um í hugaheiminum. Tað skal ikki sigast so nóg um sjálvan leikin, tí vónandi verður hann framfördur aftur, tað eigur hann, tí tað hevur hann uppið. Men leikgongdin er í stuttum tann, at ein klovnur kemur og skal mála smiðjuna í Litluvík, og har býr ein dansarinna, sum hann verður skotin í. Men hetta dámar pápa hennara ikki, og so fer leikur fram, og alt verður ein hurlivasi. Leikurin var so avbera væl framfördur, og stuttligt var at siggja, hvussu bæði børn og vaksin vóru hugtikin, og sum onkur segði: eg visti ikki, at tey dugdu so væl –. Leikurin er ein sokallaður mimuleikur við sera vælvaldum tónleiki afturvið. Umframt hetta lögdu føroyskir tónleikarar botn á gongu oman gjøgnum býin saman við leikarunum, ílatnir litfagrar bunnar, so har var bæði fyri eygað og oyrað.

Og sjálvt um veðurgudarnir góvu sitt vælsigníli til hetta litla tiltak, sum ikki færri enn eini 3000 fólk tilsamans sóu. Sera væl varð eisini komið frá at nýta smiðjuna sum leiktjald og snildisliga dugdu tey, Katarina Nolsøe, Hans Torgard og Birita Mohr at nýta møguleikarnar, sum har eru. Tøkk til leikararnar og Súsonnu Torgard, sum hevði leikstjórnað og ikki minst tónleikararnar Magnu Joensen, Ernst Dalsgard, Gunvør Mohr og Rógvi Zachariassen, sum settu sín dóm á hesa fríðsølu lótu mitt í Ólavsøkuhurlivasanum.

»Hurlivasi í Litluvík«:

Nýskapan í føroyskari sjónleikaralist

Tað hevur undrað meg at tann útileikur, sum varð framfördur við Smiðjuna í Litluvík á Ólavsøku, ikki

hevur verið umtalaður, tí at væl varð sagt frá honum frammanundan, væl varð spælt, og væl varð vitjað bæði av børnum og vaksnum. Tað er »Leikapettið«, ið fleiri ferðir hevur havt barnaleik á skránni, sum hevði hesa framförsu. Men hesin útileikur var meira og annað enn ein barnasjónleikur sum aðrir. Tað er onki minni enn talan um eina nýskapan í føroyskari sjónleikaralist. Nú er tað helst soleiðis, at tá ið vit her hjá okkum hugsa um sjónleik, so hevur tað altíð verið okkurt, sum hevur verið framfært innandura, og

denturin hevur verið lagdur á tað, sum verður sagt á pallinum.

Pantomimesjónleikur er framförsla, har onki verður sagt og persónarnir bara siga frá hendingini við andlits-, krops-, og handabregdum. Sjálvt orðið »pantomime« er grikt, leikurin var kendur í tí forna Grikkalandi, og nógvið brúktur skemtíleikur í Rom í keisaratiðini. Frá hesum leiki kemur eisini ítalski »Commedia dell'arte« leikur. Tann leikhátturin kom út um alt Europa, og eitt tað kendasta leikhúsið nú á døgum man vera pantomimeteatrið í Tivoli í Keypmannahavn.

Hesa lótu uttanfyri Smiðjuna í Litluvík,

mundi mongum koma í hug til leikarar frammanfyri »Pantomimeteatret« í Tivoli, við teimum Pjerrot, Columbine og Harlekin. Føroyska framförslan stóð ikki aftanfyrri, haldi eg. Bæði leikarar, leikstjóri og ikki minst tónleikarar gjørdi sitt til, at bæði børn og vaksin fingi eina hugnaliga lótu í Litluvík.

Men hetta var meira og annað enn bara ein hugnalota millum aðrar á Ólavsøku. Hetta var sum aður sagt talan um eina nýskapan í føroyskari sjónleikaralist. Vónandi verður hetta uppfærtíkið.

Ólavsøkugestur

Mong foreldur og børn sóu útsjónleikin

Hesin leikur og tann professionella framförslan gevur okkumso eisini eina ábending á, at neyðugt er at stuðla okkara dugnaligu leikfólkum enn dyggiligi, so vit fáa eitt veruligt professionelt teatur og í framtíðini kunnu fáa enn fleiri av slikum tiltøk-

um, sum ríka okkara hugaheim enn meir enn ein ballón, sum kortini bara brestur ella missir luftina elal einar plastikk-tenn, sum bara brotna.

Ein vælnøgður
áskodari

